

PROLOG

vid

Studentsoarén den 2 januari 1892.

Det var i forna dagar. Då natt föll på,
då tändes klara lampor i riddarborgen
och skalden sågs på gyllene harpa slå
till ökad fröjd, till svalkande tröst i sorgen.
Om fäders bragd den mäktiga sången ljöd
och svenners hjärtan flammade snart i lågor
och mod och stolthet lyste ur blickens glöd
och jungfrubarmen steg uti högre vågor.
Fram togos vapnen, blåstes till bardalek,
och festen slöts med idrott för manligt sinne —
När faran kom, ej någon i ledet svek,
ej glömdes ed vid fräjdade fäders minne.

Det var i forna dagar. Då natt föll på,
de klara lågor tändes i riddarborgen — — —
Men öfver gränders rad och de öde torgen
låg mörker svart — och matt blott en återglans
sig gjöt kring närmast liggande hyddors krans.
I bygdens stugor, skogarnas pörten såg
man knapt att hungern mätta vid pärtans glöd,
säll bonden var, blott snart han i mörkret låg,
bortdomnad, fri från tyngande dagens nöd.

*

*

*

Tid flytt. Ej blott från ädlingens salar ner
de festupplysta fönster på bygden blicka.
Ur borgarhusen, hvart du än kring dig ser,
de trefna ljus mot gatan sitt skimmer skicka.
Vid deras sken man läser i häfdens blad
och hjärtat klappar, rosiga kinden glöder,
och mången gång en ädel och hugstor rad
i borgarbarmen riddarekänslor föder.
Och fara nalkas — heliga eder då
de borgersmän, de gode, hvarandra svärja
och fast som riddersmän de i striden stå
och fosterland mot fiendeskaror värja —

Ur borgarhusen, hvart du än kring dig ser,
de trefna ljus sitt skimmer mot gatan skicka,
men öfver öde mo, hur du än må blicka,
står mörker svart — och knappast en återglans
från staden gjuts kring närmaste näjders krans.
I bygdens stugor, skogarnas pörten glimmar
som förr alt än från pärtan dess matta glöd.
Med längtan där man möter de mörka timmar
och domnar bort från tyngande dagens nöd.

*

*

*

Tidens hjul har åter rullat. Nu, när natten faller på,
lysta upp af klara lågor ser du torg och gator stå.
Ljuset lyser stig för alla, och den lägste som den högste,
rik och fattig, kunna alla i dess sken sin bana gå.

Ljus är tändt i lärdomssalar — lågan lyser lika klar,
lika underbar och mäktig, lika varm för en och hvar,
vinkar lika till sig alla, och den lägste som den högste,
rik och fattig i dess skimmer får på lifvets frågor svar.

Ljus är tändt i konstens tempel. Skönhet strålar mot dig där,
adlar sinnet, värmer själen, lifvets sorg med rosor klär.
Alla vill hon sällhet skänka. Mot den lägste som den högste,
rik och fattig, lika huldrik, lika tröstefull hon är.

Ljus är tändt i arbetssalen — och arbetarn är ej mer
blott ett kugghjul i maskinen, han sitt mänskovärde ser,
träder fram som alla andra och den högste åt den lägste
uti samhällsskalan gärna rättvis upplyst hyllning ger.

Ljus är tändt i bondens stuga — efter dagens värf åstad
i dess sken han går att värma hjärtat invid häfdens blad,
och från slott till koja väckes, hos den lägste som den högste
samma känslor, då de läsa mången hugstor, ädel rad.

Ljus är tändt — och ljus skall tändas vida öfver stad och land,
att, om fara engång nalkas, vid dess sken med själ i brand
dyra eder måtte svärjas af den lägste som den högste
att i alla öden trogen bli mot älskadt fosterland.

Ljus är tändt och ljus skall tändas! och om natten faller på,
ej dess mörker mer oss skrämma! Tändom ljus i hvarje vrå!
Nalkas faran, likväl alltid, hos den lägste som den högste,
fosterlandets sed och bildning outsläcklig skall bestå!

O. M. Reuter.

